

VÄGGEN

1.

Spanien, Thailand, San Francisco, Seychellerna. Frederic Lindow, 32 år, boende i London, i Colindale, tänkte, log lite och längtade.

Frederic var revisor på ett stort finansinstitut i City, London. Han trivdes med siffror och med sitt jobb. Hans kollegor förvånades alltid över att han såg så nöjd ut, till och med på måndagmorgnar.

”Men för helvete, Freddy, sluta se så jävla glad ut. Det är ju för fan måndagmorgon.” Suck. James, hans närmaste kollega, i grannbåset, skakade på huvudet. ”Tar du en öl efter jobbet?”

”Njae”, sa Frederic, ”Jag får se.”

”Vad fan har du att komma hem till, Freddy? Tv-middag, en slaskig burköl, något fånigt tv-program.”

”Tja, kanske det. Eller att jag sticker över till Rivieran ett litet tag, hehe.”

”In your dreams, Freddy.”

På morgnarna gick Frederic från sitt semi-detached hus på Colindale Avenue till Colindale Underground, ett par hundra meter bara, och åkte tunnelbanan en halvtimme, ungefär, in till City. På kvällarna den omvända vägen. Han handlade lite på Colindale Local, gick hem, och, ja, satte sig i tv-soffan, och åt sin tv-middag. Oj, om Jimmy visste.

Frederics hus var som sagt ett vanligt semi-detached hus, en hustyp som de flesta engelsmän bor i. En liten låg mur, cementgång, en liten gräsplätt, en röd dörr med portklapp och brevlåda. Innanför den en smal brant trappa upp till andra våningen, en smal korridor med dörr in till ett litet vardagsrum, ett litet kök och en liten toalett med bad. På

övervåningen två små sovrum. Ja, ni har säkert sett det i någon tv-serie eller engelsk film. Nyckelordet är smått.

Frederic hade köpt huset för ett år sedan ungefär. I början när han bodde där förstod han inte varför ägaren hade varit så angelägen om att sälja. Han nästan trugade på Frederic huset. Det var ju i alla fall rätt åtråvärt, låg bra till, bra förbindelser, lite långt till puben kanske. Men så fint. Och det passade Frederic perfekt. Nu året senare förstod han ju.

”Nå”, sa Jimmy på morgonen efter, ”hur var det på Rivieran då?”

”Va?”

”Du skulle ju till Rivieran.”

”Javisst, ja” sa Frederic. ”Njae, det blev Kroatien i stället.”

”Hehe, javisst. Någon öl ska du väl inte ha ikväll heller, eller?”

”Jo, varför inte. Du kan väl behöva lite sällskap”, menade Frederic.

”Ja, jag är en så ensam typ, som bara sitter hemma. Åker aldrig nånstans eller så.” Det var på sätt och vis sant. ”Hehe.”

I huset på Colindale Avenue hade Frederic upptäckt en sak, som var otrolig och obegriplig. Men fantastisk och lite skrämmande. Han begrep säljaren nu. På övervåningen i ett av de små sovrummen fanns en vägg, väggen ut mot den lilla trädgården på baksidan. Om man ställde sig i ett av hörnen, tog med händerna på den ena väggen och med den andra på den andra väggen och tänkte, dit vill jag åka, så kom man dit. Ja. Väggen öppnade sig och man var där. Rena rama Harry Potter. Fredric hade första gången tänkt på Wembley, och på tjejen han hade haft för några år sedan, Emma. Han älskade nog henne fortfarande, men hon ville inte veta av honom. Han var för trist, för ful, ja, allmänt tråkig. Hon skulle bara veta nu.

Frederic hamnade i köerna utanför Wembley stadium. Oj, så mycket folk, man riskerade ju att bli nertrampad. Han förstod rädslan hos säljaren. Det gick inte att kontrollera exakt var man hamnade. Men hur kom man tillbaks? Han tänkte på sitt lilla sovrum och väggen slöt sig. Puh. Oj, vad hände? Var det här sant? Antagligen inte.

Under ett par dagar vågade inte Frederic pröva att öppna väggen igen. Det funkar nog inte, i alla fall. Sådant händer ju inte.

Frederic kunde dock inte låta bli. Så några dagar senare, tog han mod till sig och satte händerna på väggarna och tänkte: Rivieran.

Sol, bad, caféer, franska, Bon Jour, Monsieur. Oj, Han VAR på Rivieran. Frederic tog en kaffe på ett café vid Croisetten i Cannes. Han gick utmed gatan och insöp atmosfären, lyxiga affärer, rika i sina Rollsar och Maseratis, eleganta damer med konstiga hundar. Och tiggare. Hmm, överallt.

Han tänkte Colindale. Och var hemma. Det här var ju fantastiskt. Charterresa utan flygbiljett, utan hotellrum, utan det jobbiga, bara själva resmålet. Och gratis. Underbart. Fredrik undrade om skulle det fungera

med långresor också. Hong Kong.

I Hong Kong var det kväll, han stod vid Tsim Sha Tsui, på promenaden utmed Hong Kong Harbour, med utsikt mot Hong Kong-ön. Ett flertal färjor, Star Ferries, korsade hamnen. Just nu pågick det stora ljusspelet som visas på skyskraporna på kvällarna utmed hela Viktoria på ön. Så spektakulärt. Efter det tänkte Frederic, om han skulle pröva lite äkta kineskäk. Han gick in på en liten restaurang och åt sitt livs godaste kinesmat. Det här gick inte att jämföra med Red Lantern hemma precis. Ojoj. Colindale.

Han kände sig lite trött. Inte undra på. Han hade väl jet lag, hehe.

Den närmaste tiden reste, hm, Frederic överallt i världen, Fuengirola, Malta, Kenya, Norge, så vackert, Paris, voila. Han var i Thailand på Koh Samui, i Tokyo, på Seychellerna. Ibland hade det varit nära att han hamnat lite fel, krockat med personer på resmålen. Men det fungerade ändå jättefint. Frederic njöt verkligen. Han kände sig upplyft och tillfredsställd. Undra på att han log, även på måndagarna. Så här ska det vara.

2.

Jimmy frågade runt: "Vet ni var Freddy är?" "Nej." Ingen visste.

Frederic hade inte kommit in till kontoret nu på flera dagar. Det var ovanligt. Frederic var nästan aldrig sjuk eller frånvarande. Han kanske var på semester, småskrattade Jimmy för sig själv.

Efter ett par dagar undrade chefen: "Var i helvete är Frederic Lindow? Vi betalar ju för fan honom för att hans ska vara här. För helvete." Det var ingen som visste var Frederic var. Jimmy hade försökt ringa hans mobil. Men ingen svarade: Just nu kan abonnenten inte svara. Vill du tala in ett meddelande? Jimmy hade talat in flera, men inget svar.

Så på torsdagen åkte James ut till Colindale. Han visste ju var Frederic bodde. Han knackade på på Frederics hus, det semi-detached lilla huset på Colindale Avenue. Det liknade hans eget. Inget svar.

Han kände på dörren och den gick upp. Hmm, tänkte James och anade oråd. Hallå, ropade han. Flera gånger. Inget svar. James kollade i rummen på bottenvåningen och han gick upp och tittade in i sovrummen.

James rörde sig inte på flera minuter. Han bara gapade. Vad i helv... Vad är det här? Vad? Men? Alltså, han var i San Francisco. Man såg det på de där Cable Cars och där nedanför gatan och utanför hamnen, visst var det Alcatraz. Det hade han sett på bild och i filmer. Men San Francisco? Det är inte möjligt. Men han såg ju.

Han såg en liten folksamling vid en av Cable Car-vagnarna. Han gick fram. Där låg Frederic Lindow, Colindale Avenue, London, påkörd av vagnen. Han var död. Stendöd.

”Var i helvete är James Woodridge. Och var fan är Frederic Lindow?” röt chefen. ”Nu har de ju för fan varit borta i över en vecka, för helvete. Kan någon berätta var fan de är?”